

Židům 5:7-9 ⁷On ve dnech svého pozemského života s hlasitým [silným] křikem a slzami obětoval [přinášel] modlitby a úpěnlivé prosby tomu, který byl mocen ho zachránit ze smrti, a byl vyslyšen pro svou bohabojnost [úzkost/bázeň před Bohem]. ⁸Ačkoli to byl Syn, naučil se poslušnosti tím, co vytrpěl. ⁹I dosáhl dokonalosti a stal se všem, kdo ho poslouchají, původcem věčné záchrany.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 508.2 Nebyl poskvrněn zkažeností, hřích mu byl cizí, přesto se modlil, a to často v slzách a s úpěnlivým voláním. Modlil se za sebe i za své učedníky a ztotožnil se tím s našimi potřebami, slabostmi a nedostatky, které jsou pro lidstvo tak typické. Byl mocným prosebníkem, který sice nevlastní vášně naší lidské, padlé přirozenosti, ale který je sužován podobnými slabostmi, ve všem pokoušen stejně jako my. Ježíš podstoupil utrpení, které vyžadovalo pomoc a podporu od Jeho Otce.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 509.1 Kristus je nám příkladem.... Přišel na zem, aby nám poskytl cestu, díky níž můžeme najít milost a sílu ku pomoci v každém potřebném okamžiku tím, že budeme následovat Jeho příklad v časté a upřímné modlitbě.

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 201.2 Jak na Něm spočívalo lidství, cítil, že potřebuje sílu od svého Otce. Vybral si místa k modlitbě. Rád udržoval společenství se svým Otcem v horské samotě. Takto se Jeho svaté, lidské nitro posilovalo pro povinnosti a zkoušky, které přinášel den. Náš Spasitel se ztotožňuje s našimi potřebami a slabostmi. V tom se stal úpěnlivým prosebníkem, který po nocích hledal u svého Otce čerstvý příděl síly, aby se pak vracel posílený a osvěžený, připravený na povinnosti a zkoušky. On je ve všem naším příkladem. Je bratrem v našich slabostech, ale nikoli v tom, že by si osvojil podobné vášně. Jeho přirozenost – jako toho jediného Bezhříšného – se vzpírala zlu. Ve světě hříchu snášel niterné boje a muka. Jeho lidství učinilo modlitbu nutností a výsadou. Tomu, který pro dobro člověka opustil nebeské radosti a zvolil si domov v chladném a nevděčném světě, byl Jeho Otec připraven udělit všechnu tu mocnější božskou podporu a útěchu, kterou potřeboval. Kristus nacházel útěchu a radost ve společenství se svým Otcem. Zde mohl zbavit své srdce bolestí, které ho sužovaly. Byl mužem bolesti, který velmi dobře ví, co je to zármutek.

Marek 1:35 Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven; odešel na opuštěné místo a tam se modlil.

Žalm 5:2-4 (B21) ²Vyslyš má slova, Hospodine, všimni si mého úpění! ³Vnímej mé volání, můj Králi a Bože – k tobě se modlím! ⁴Ráno, Hospodine, kéž můj hlas uslyšíš, ráno ti s nadějí své prosby předložím.

COL – Kristova podobenství 139.1 Kristus neustále čerpal od Otce, aby mohl dávat nám. **Jan 14,24** “Slovo, které slyšíte, není moje, ale Otce, který mne poslal.” **Matouš 20,28 (B21)** “Syn člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil.” Pán Ježíš se modlil, myslel a žil pro jiné. Každé ráno trávil hodiny ve společenství s Otcem a pak lidem přinášel nebeské světlo. Denně přijímal křest Duchem svatým. Na úsvitu každého dne Jej Otec probouzel a naplnil Jeho srdce i ústa milostí, aby ji mohl předávat lidem. Každý den dostával z nebe svěží poselství, aby jím mohl v příhodné chvíli oslovit ztrápené a unavené. **Izajáš 50,4** “Hospodin dal mi jazyk učedníků, abych uměl zemdleného podpírat slovem. On mě probouzí každého jitra, probouzí mi uši, abych slyšel jako učedníci.” (srv. PM 68.2)

ST – časopis Znamení doby, 29. ledna 1902, odst. 8 Ve dnech, kdy Kristus sloužil zástupům, které se na Něj tlačily, a kdy odhaloval zrádné výmysly rabínů, byl často natolik vyčerpaný, že se Jeho matka a bratři, ba dokonce i učedníci obávali, že Ho to bude stát život. Když se však vracel z hodin modliteb, které uzavíraly náročný den, všimli si, že má ve tváři pokojný výraz. Právě z hodin strávených s Bohem každé ráno vycházel, aby lidem přinesl nebeské světlo.

Ed – Výchova 80.3 Kristus se neobětoval pro lidi jen na kříži. Když “procházel zemí, činil dobře” (**Skutky 10,38**), každý den se vzdával svého života. Takový život byl pro Ježíše možný pouze díky závislosti na

Bohu a společenství s Ním. Když se lidé na čas uchýlí do úkrytu Nejvyššího, je možné vidět výsledky v jejich šlechetných skutcích. Pak ale jejich víra zeslábně, spojení s Bohem je přerušeno a životní dílo se pokazí. Ježíšův život však byl životem trvalé důvěry a byl udržován neustálým společenstvím s Bohem. Právě proto při své službě nebesům i zemi neselhal ani neochaboval. (srv. Vy 49.3-4)

Ed – Výchova 80.4 Pán Ježíš se jako člověk v modlitbě obracel k Božímu trůnu, až Jeho lidský život naplnila nebeská síla, která spojuje lidství s božstvím. Přijímal život od Boha a předával jej lidem. (srv. Vy 49.5)

MH – Život naplněný pokojem 51.3 Když lidé vzhlíželi k Ježíši, viděli tvář naplněnou opravdovým soucitem a rozhodností. Zdálo se, že je obklopen atmosférou duchovního života. Přestože bylo Jeho chování laskavé a skromné, vzbuzoval v lidech pocit, že je v Něm síla, kterou nebylo možno zcela skrýt. (srv. ZNP 23.3)

RH – časopis Review and Herald, 4. července 1912, odst. 7 Od Otce Kristus neustále čerpal sílu, která Mu umožňovala zachovat si život bez poskvrny hříchem. Právě tato síla Mu umožňovala odolávat pokušením.

Matouš 14:23 (B21) [Když zástupy propustil, vystoupil o samotě na horu, aby se modlil.](#)

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 508.1 Když se město ponořilo do ticha a učedníci se vrátili do svých domovů, aby se občerstvili spánkem, Ježíš spát nešel. Z Olivové hory k Otci stoupaly Jeho božské prosby za to, aby byli učedníci uchráněni zlých vlivů, s nimiž se ve světě budou denně setkávat, a aby Jeho vlastní nitro bylo posíleno a povzbuzeno pro povinnosti a zkoušky nadcházejícího dne. Zatímco Jeho následovníci spali, Jejich božský Učitel se celou noc modlil. Noční rosa a chlad padaly na Jeho hlavu skloněnou v modlitbě. Svým následovníkům zanechal svůj příklad.